

ŽVĖRYS IR ŽMOGUS.

Pagal Schmel'į.

Udra vandeninis žvėris. Kadangi gyvenimas šaltame vandenyje, šiltakraujams žvėris galėtų būti vėdingas, atsaldytų jų kūną, tai geradėdama gamta apsaugojo udrą nuo pavojaus: jos tankūs plaukai ir oda kaip pirmą tankuose, nesulampa vandenį. Udras gerai plaukia ir nardo vandenį. Jų paploščia galva, trumpas kaklas, sujungtas su liemeniu, tveria kaip kylis, kuris lengvai perplauja vandenį. Ilga uodega, nardanti, yra styru. Kojų pirštai sujungti taip, vadinamoms plaukinėjimo plėvėms, todėl udras su kojomis lengvai gali ir tiesi kaip su irklais. Neriant udrui, narsus, ausis, šnervės uždegina gamtos jai duotas uždegos. Udras mažiausiai žuvis ir dang blogo padaro praduose ir ežeruose. Udras gyvena ir Lietuvoje, bet čia baigia jau įs naikinti.

5 giminė. Meškos.

Rudoji meška turi 64 pėdas arba 2 metrų ilgio. Seniau ji gyveno visuose Europos kraštuose, o tame ir Lietuvoje, bet dabar Lietuvoje dar retai pasitaiko tik Minsko gub., kitur jau išnyko; gyvena ji giliose Maskolijoje ir kalnuose vakarinių Europos. Meškos naikina naminius gyvūlius, turi šiltą kailį, todėl jas ir persekioja žmogus. Meškos parva atsako parvai žemės ir tas ją saugoja nuo persekiojų, kadangi nelengva ją patėmyti, suranda pasislėpusią tik gerai įpratę meddžiai.

Meškos kaimynas.

Meškos minta viskuom; jos nerangios, eidamos, remiasi ant visos kojų pėdos. Jos negali pasekmingai medžioti ant kitų žvėrių, jų nepaveja, todėl negalėtų išmesti viena meškos, mintą jos todėl viskuom. Meškos, nors ir negreitės, bet visgi greitesnės už žmogų.

Nors greitume meška ir negali lygintis su dangeliu žvėriu, bet už tai turi milžinišką pajėgą. Ji gali atsistoti ant paskutinių kojų ir ant jų vaikščioti, prysakines taisyk buva liūnos ir žvėris gali jas apversti ant ko kito, gali jas vartoti kaip žmogus rankas. Su turinčiomis tvirtus nagus prysakines kojas meškos lengvai įlipa į medžius ir lengvai užsirango ant gana storių uolų kalnuose.

Nasrai meškos dideli ir tas jau rodo, kad ji nesimaitina vien mėsa. Tiesybė, iltiniai dantys dideli ir žvėris juos vartoja kaip ginklą lygiai užpolimui, kaip ir atsivyniojimo. Užtai šakniniai meškos dantys labiau trūpinimui, sumalimui augmeniško maisto negu draskymui mėsos. Dideli piaužanti dantys tiukta gerai nukandimui žolės ir jaunų žolėtų. Meškos noriai ēda vaisius

Meškos galva.

ir javus, ypač mėgtą jos medų. Eda jos teigiai visokių vabalų, jų kirmius ir kirmes.

Kadangi meškos minta labiau augmenišku maistu negu mėsa, tai jos ne taip žiaurios kaip žvėrys kačių giminės. Žmogui meška pasitraukia iš kelio, bet užpulta ginsai, taisyk ji labai pavojinga žmogui.

Ant žiemos meška užmiega. Miego laikas nevienodas visuose kraštuose, tas paeina nuo vietos, kur gyvena meška: šiauriniuose ar pietiniuose kraštuose, kalnuose, ar lygumose. Šiauriniuose kraštuose žieminis miegas, laike kurio meška neēda, traukiasi ilgiau, pietiniuose gi trumpiau. Tasai miegas meškos duotas ant apsaugojimo nuo badavimo, kadangi mat žiemos laike apmirsta žolė ir želnams, tai mintanciomis tuom maistu meškos žiemos laike pritrūkusi maisto; gamta todėl davė joms žiemos miegą, laike kurio jos maisto nereikalauja; kaip tik atgija po žiemai žolė ir želnams, kelis iš savo ilgo miego ir meškos.

Baltosios arba šiaurinių ledinių kraštų meška turi 8 pėdas arba 2½ metro ilgio, gyvena pakrantėse ir ant salų šiaurinių ledinių jurių. Plauko parva balta, kas palengvina medžionę, nes gali šiaurinė meška nepatėmyti prisistinti prie savo aukos. Kadangi tuose kraštuose augmenų nedaug, tai baltosios meškos minta jurių žvėris ir žuvis. Del milžiniškos pajėgos, placių pėdų ir plaukimo plėvė terp pirštų, baltosios meškos gerai gali plaukti, ilgai išbuva vandenyje, ištiko gyvena labiau ant vandens ir ledų negu ant sausos žemės, gauda žuvis ir jurių žvėris. Tankus, pirmąjį taukais plaukai ir stora eilė taukų po oda saugoja šiaurines meškas nuo šalčio vandens ir oro šiaurinių kraštų.

3 Skyrius.

Renkasparniai arba šikšnotsparniai.

Rankasparniai žvėrys terp ilgų prysakinių ir trumpų paskutinių kojų turį ištemptą plėvę, kaip sparnus, todėl, su jų pagalba, kaip ir paukščiai, gali gerai lakioti.

Ausočius arba šikšnotsparnis. Ausočiu ji vadinama dėl didelių jo ausų; vadiną ji teigiai šikšnotsparniu, kaip ir visms to skyrio žvėris. Panėsi jis į pelę, bet gali lakioti, todėl vokiečiai ir maskoliai vadiną šito skyriaus žvėris lakiojančiomis pelėmis.

Ausočius arba šikšnotsparnis.

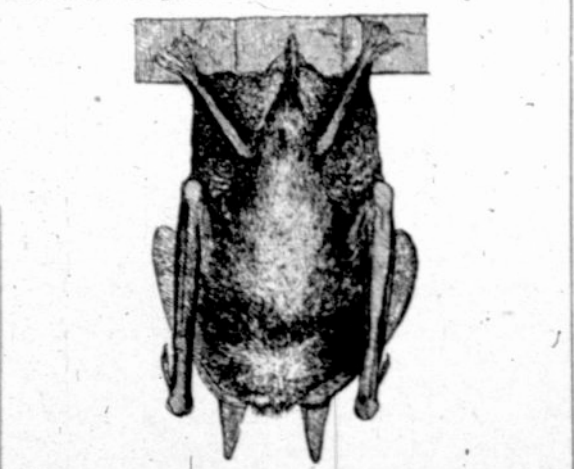
Šikšnotsparniai, nors yra žvėris, bet turi prietaisas lakiojimui, nors jos ir netekios kaip paukščių sparnai. Terp liemens, ilgų prysakinių, trumpų užpakalinių kojų ir uodegos ištempta lakiojimo plėvė.

Kadangi prysakinė plėvė, dalis labai plati, tai jos palaikymui, visi kaulai prysakinių kojų, ypač gi pirštų kaulai, palaikanti plėvę, ištygę, ilgi.

Lėkiant, žvėris, lėkimo plėvė tai ištempia, tai suglaudžia, todėl ji lauki ir minskta. Kad tos ypatybės neįsityktų, žvėris, pirm lėkimo, prileidžia taukų, kaipi ištempa tas plėves.

Bet šikšnotsparniai negyvena per visą amžį ant oro, jie pasislėpti nutopia ant žemės, ant sienų ir kitokių kietų daiktų. Todėl kojos jų turi būti pritaikytos vaikščiavimui ant žemės ir besikabinėjimui ant sienų, tvorų ir tt.

Todėl tai pėdos užpakalinių kojų neapvilkotos lakiojimo plėve. Su didesniu pirštu prysakinių kojų, turinčių ant galo ilgą uagą, šikšnotsparniai kabinaisi prie žemės, prie medžio kamieno, sienos arba ko kito, o trumpoms užpakalinėms kojomis stumia visą kūną prysakin. Tokiu būdu šikšnotsparniai vaikščioja ant žemės ir ant sienų.

Šikšnotsparnis pasikabinęs ant užpakalinių kojų.

Užpakalinės šikšnotsparnių kojos trumpos ir silpnos, todėl jie umai negali nuo žemės pasikelti ant oro, kaip tai gali padaryti paukščiai. Jie gali pasikelti ant oro, arba pradėti lėkti tik puldami nuo augštesnės vietos žemyn. Todėl, išsėdamesi, šikšnotsparniai, paprastai, pasikabina užpakalinėmis kojomis galva žemyn. Pasileidę ir puldamas žemyn, jis gali umai iškėsti lakiojimo plėvę ir lėkti.

Nusileidus saulei, šikšnotsparnis išlekia ant medžionės ir lakioja ant oro, gauda muses, nudes, vabalus, ypač gi naktines plastes. Taigi šikšnotsparniai yra naktiniai žvėris, vabalais mintanciais.

Akys šikšnotsparnio mažos ir joms jis mato prastai.

Užtai dasytėjimas neišpasakytai jauslus ir tas jauslumas užstoja silpnas akis, jas užvaiduoja. Tirtinotai su šikšnotsparniais darė tokius bandymus: jie užlipino višai šikšnotsparniui akis ir paleido lakioti po kambarį, kuriame tyčia nutiesė čielas siūlę. Žvėris lakiojo, o lakiodamas, nė sykį neužgavo ištemptų kambarių siūlų. Sparnai, krutėdami, daro mat oro vilnis, kurios, priėjusios siūlo, atsimušo atgal; šikšnotsparnis jaučia tą atsimušimą oro vilnių nuo siūlo ir ji aplenkia, neatsimušo. Tokiu jau būdu šitie žvėriai jaučia oro sukrutėjimą lekiant vabalui ir ji pagauja. Klaidžiai Lietuvoje žmonės mano, buk nakties laike užtenka ant smailio iškelti liną kuodelį, o jį šikšnotsparnis įsėjus ir tokiu būdu galima jį pagauti. Šikšnotsparnis gerai jaučia, kur yra kuodelis ir jį neišvaka. Dasytėjimas ypač jauslus ant lakiojimo plėvų, ansysse ir uždegant užveriančių ausies skyklę. Todėl tai ant jų kuno dalių nėra plaukų.

Kadangi šikšnotsparniai gauda pagauti lėkdami, tai nasrai jų atsidaro labai plačiai.

Šikšnotsparnio galva.

Dautys jų labai aštrūs ir smailūs. Todėl šikšnotsparniai lengvai perkanda ir gana storus vabalų lukštus.

Kadangi didelis žvėris neįstengtu priimti tiek vabalų, kiek reikia maistui, tai mintanti vabalais žvėrys, tame ir šikšnotsparniai, maži.

Žiemos laike vabalai nelakioja, ir jų pakavones negalėtų prisigriebti šikšnotsparniai, tai jeigu gamta nebūtų pasirūpinusi apie jų užlaikymą, jie badu išdėvėtų, kadangi jie nedaro ant žiemos maisto krautuvų. Apsaugojimui nuo bado, gamta davė šitiems žvėreliams žiemos miegą, laike kurio jie gali apsieiti be maisto. Bet, kaip žinome, nė joks gyvas sutvėrimas negali ilgai laika šūti be maisto, tai kuom mintą, kas užlaiko gyvybę miegančių šikšnotsparnių? Mat, vasaros laike, ēdami dang vabalų, sukrėvė jie savo kūne kaipi krautuvė atliekiamų taukų; tie taukai mašina šikšnotsparnio organizmą, jie palaiko jo gyvybę per žiemą.

(Toliaus bus)

Kurstytojai, ar dar eisite toliau?

Mūsų „tautiskieji revoliucionieriai“ jau perėjo visus žmoniškumo ribas. Nepirėdę varpėdams, taigi demokratams revoliucijinių darbų; nenudavus advokatauti už Lietuvos turtingesniuosius, dabar mūsų „revoliucionieriai“ griebs advokatauti už vietinius buržuazius atstovus. Dalykas vienas yra ne tame, bet tame, kad tie „revoliucionieriai“ dabar kelia revoliuciją ne už tėvynės ateitį, bet už ateitį ypatų. Išlėkė kovą čia pat ant vietos su ypatomis ir už ypatius. Prasidėjo klandžiojimai, išimiai, melagystės, insinuacijos. Viskas, ką tik gali pagimdyti žmogaus „tuozusio neapykanta. Tulose apygardose tvėriasi tiesiog „juodosios šimtinės“... (V) Visokių prekių, visokių frankų pasigriebia, kad tik apmėititi lietuvių prielankiusius socializmui. Į nieką juos pavertė. Sumašė su dumblais-purvais. Apaukė niekais, melagiais, „grafteriais“, ubagais, išnaudotojais, sukčiais, beveik vagimis. Ir tokių pragumų griebsė, ne ieik koki ten Juozai ar Mikai, bet inteligentai, ēję universitetus, stovėję iki šiol priekšai visuomenės. Nuojo tie toli viešuose šėimėziuose, kad jau rodos toliau eiti nėra kur. Už kiekvieną iš jų gali atsistieiti ant kriminališko suolo... Tai vis vardan kovos už laisvę, vardan lygybės, brolystės ir meilės...

Nenoriu beužkabinti tų „korespondentų“, kurie šventai ir drūčiai yra prisirėję prie ypatų, kurie viešojo dievų dangskų, susitvėri dievautis žemius ir dar fanatiškai atiduoda jiems garbę, kurie vos tik suvaldo plunksną ir jau į pavartoją išleidiui ir savo nuomonių, nieko bendro neturintį nė su mrie tėvynės, nė su dorikais žmogaus jausmais, nė su etika. Tadašis tai būtų laikas su tokiais gindytis. Priminsiu tik vieną.

Tulas p. V. Jankauskas, 48 nr. „Lietuvos“ viešai ir nedorai apjuodino mano ypatą. Pirma eilį skaudintį neteisę. Prityvino kad: 1) aš, žemius pasirašęs, su draugu J. Baltušaičiu — „Vien. Liet.“ redaktorium — melagingai apgarsinę atsiskamą iš revoliucijos komiteto Dr. Šliupą; 2) kad mes išnaudojame visuomenę; 3) kad mes neva patį įsistatę revoliucijinio komiteta; 4) kad revoliucijines aukas sunaudoja saviems užsimanymams. Toliaus eina koliojimai ir išnekinimai. Nesiegnėiu aš tos medijos. Koliojimai yra metafoz kovos pilvo, kritika gi yra kova proto ir dvasios. Atsakau tik ant to, ant ko galima: 1. kad daktarai Šliupas ir Bacevičia atsiskau nuo revoliucijinio komiteto, tai jau prirodžia sykį „Lietuvos“, — tas matosi iš „Kovo“ tilpusio protokolo — kuris jeigu būtų buvęs neteisėtu, tai būtų abu daktarai tuojau užprotestavę. Pagaliau ir tie liudininkai. 2. Koki būdu aš pavirtau išnaudotoja visuomenės, p. V. J. nepasak. Pasikabino apmėizimu. 3. Ar mudu su drg. J. Baltušaičiu patį įsiprašėm revoliucijinio komiteta? P. V. J., matyt, nekaito laikraščių ir visai nemato, ką visuomenės daro, arba p. V. J. iš geros valios tvėria insinuacijas. Taigi yra arba ignorantas arba insinuatorius. 4. Daug nedoresnis yra užmetimas, nes aš auktas sunaudoja saviems užsimanymams, p. V. J. pasikabino, socialistus už visuomenės apvogėjus. Ar tą prirodys? O tas butinai yra reikalingu. Turri pasilikti vienas iš dviejų: arba mes vagis, arba p. V. J. viešas demagogas-kurstytojas visuomenės ant ypatų.

Kadangi visi tie užmetėjimai yra absoliutiškai neteisę, grynas išimtis, noras per laikraščius įeiti, apmėiziti ir užmetinti ypatas; noras susiundyti prieš ypatas visuomenę ir užkelti mūsų socialistams revoliucinį darbą, — tai aš žemiau, pasirašęs, reikalauju nuo p. Vinc'o Jankausko tą viską pasikubinti viešai atšaukti. Kitaip prisieis prašyti globos Sąjungt Valstybų tiesdarystę, kuri kiekvieną ypatą nuo viešų šėimėzių apgina.

J. O. Širvydas.

Mums rodosi be šaukimosi prie tiesdarystę, tie besielgiant mums kaip iki šiol, neapsieis, kadangi tikro jau mes daleistą rubėžį peržengėme ir todėl laikraščiai negali daugiau raštų su asabiškais išnekinimais ir besikolijimais talpinti. Laikraščiai ne asabiškiems besikolijimams; begalinams protestams ir insinuacijoms pasikirti, užduotis jų daug svarbesnė, negu besikolijantiems ēdosi. Kamgi protestai, insinuacijos, jeigu iš jų nė velniui ēbatų negalima pasiekti? Išmintingi žmonės, jeigu mata, kad negalima susitaikyti, apsieina be besikolijimų ir veikia skiriam; ateina laikas, kad veikiant skiriam vėl sueina į krūvą. Suvedimui į krūvą veiklų nė galima patarnauti nė protestais, nė insinuacijoms, ypač gi neteisėbe.

Rd.

Matysim, kas viršija: teisybę, ar begėdiškos intrigos...

Gana prirašė melagystių Brooklyno „visuomenė“. Gana apdrabstė manę ir kitus purvais, žemino, visai koliojo, siundė visuomenę ir rodos, kad sumanę, būtų gal nudėję. Bet sykį įpareis galas ir turėsime pasikalbėti žmoniškai. Ikišiol aš nevertojau to budo kovos, kaip vartoja pp. Jankauskas, Mikolainis ir dar pora mano asabiškų, nuo seno, priešių. Kodėl jie yra mano priešais, sunku pasakyti. Tą žinau tik kad yra, ir kad laukė tik progos ant manęs užsiplūti. Proga pasitaikė. Dr. Šliupas dabar turi yliau, apie kurį susimetę jo švogeriai, žentai ir kiti, kurie socializmui jau nuo seno tykojo užkelti. Tebandytų teisingais keliais, tarsi būtų kritikai, bet visoki, tiesiog biaušus, iskoliojimai, insinuacijos ant ypatų, rodos neturėtų dabar but kartojami, — dabar sakau, kada vedam tokių šventą darbą, kaip rėmimą revoliucijos. Nesikoliosiu aš, kaip daro mūsų „kritikai“. Paprašysiu tik pp. Dr. Šliupą, kad atšauktų savo „Vienybės“ 46 nr. patalpintą melagingą pranešimą, buk „socialistai“ sanariai revoliucijos kėlimo komiteto atstatę jį komiteto. Vietoje to, prašau Dr. Šliupą, kad tiesiai, be miklojimų, pasakytų, ar „Kovo“ 24—25 nr. patilpęs protokolas yra neteisėgas, ir jeigu neteisėgas, tai kodėl nė jis nė daktaras Bacevičia prieš tai tuojau neprotestavo, o pasaliai sando Jankauskui ir Mikolainiui savę apginti ir pafaiškyti savę revol. komitetetę, iš kurio pats iš geros valios išstojo?

Prašau p. Mikolainio, kad „Darbininkų Vilties“ parašytus ant manęs apmėizimus tuojau atšauktų. Jeigu nenorės to padaryti, tai yra juk ant to valstijos įstatymai, kurie kiekvieną ypatą nuo viešų apmėizimų apgina. Atšaukti turi šiuos punktus: 1. Kad aš su drg. Baltušaičiu išstojiu iš Rev. Šelp. Kom. (Turi nurodyti, iš kokio šaltinio tokią žinią p. M. pasėmė). 2. Kad „Kovo“ 24—25 tilpės protokolas yra melagingu. Rasti p. M. turi protokolą geresnį už tilpusį „Kovoje“, tai teiksias pargarsinti. To butinai-reikalauju aš, kadangi aš buvau netiktai pakrikvijo komiteto sekretoriumi, bet sekretorium ir II-rojo to komiteto suvažiavimo. Tadašis, rodos, aš galia, apie tą protokolą geriau žinoj, negu p. M., kurs su tokiu narsumu prieš tai protestuoja. Protokolo teisingumą ir atsiskamą abiejų daktarų nuo komiteto padariusių ir patį daktarai, kurie apie tą iki šiol tyli. Išaitrimas Dr. Šliupą „V. L.“ 46 nr. kad jį neva atstas kas iš komiteto, yra suprantama visai kitaip, negu p. M. bando išaiškinti. Jis tame norėjo pasakyti, kad jį kitų sanarių kitokios nuomonės privertė išstoti. Tegul pats daktaras bando tame apsiginti, o p. M. tegul neima advokato rėles visai ne vietoj ir kartais kad tik ne su skriauda sau. 3. Butinai prašau p. M. prirodyti mano su drg. Baltušaičiu intrigas. Pliko apmėizimo dar neutenka.

Apie Naujokio tilpusį pranešimą „D. V.“ nr. 48, kad „revoliucijinis komitetas tebegyvuoją“, tiek turiu pasakyti. To žmogaus slyravimai ir lipdymai tai prie vieno nuomonį, tai prie kitų — jau seniai yra žinomi. Kaip vienam suvažiavime komiteto, taip ir kitame, jis svarsėtis balsuodamas tai už vienus, tai už kitus, — kurie tokiu minuoti ką geresnį, ką juokingą arba mitresnį pasakė. Nesuistebėjau dėlto, kad dabar jis net tikrus dalykus užgina, k. a. atsiskamą daktarų iš komiteto (nors nesitiekiau, kad žmogaus, ir dar išsivamano, būtų taip sliki saužinė). Jau Dr. Šl. nors tiek išpylė ant mūsų tulzies, kiek turėjo, vienok nors to stačiai neužgina. Tabelaiko garbės žodį, kaipi inteligentas. Reikalui prisiejęs, galima bus ir jį p. Naujoką, prašyti į tiesdarystę kambarį įsisteisimui arba užtvirtinimui savo žodžių prisiega. — Komitetas gi tautiską teigę gyvuoja. Ar tai mažai jų gyvavo ir dar tebegyvuoją? Paryžiaus parodos komitetas, „Aušros“ Dr-tės komitetas, kankintinių komitetas ir kt. ju vis tai tautiskai komitetai. Ar socialistai bandė jiems užkelti? Niekad. Ar socialistams ir revoliucijai turi kaip-prie to bendro? Žinoma, kad ne. Tautystė ir tautiskai komitetai yra vienas dalykas, o revoliucija ir revoliucijinio komitetas yra visai kas kita. Niekio nekentas, jeigu dar prisidės ir tautiskasis Šliupo komitetas prie tos eilės. „Judinacius“ brošiūrėis yra taip gi labai reikalingos, kaip ir laikraščiai. Tokių komitetų jau yra visur: Lietuvoje, „Sviesa“, „Aušra“, „Žiburėlis“; Amerikoje jau minėjau juos. Bet, kaip sakau, tautystė ir revoliucija neturi nieko bendro. Taigi ir toki komitetai reikia visuomenėi nesumaityti. Komitetai tautiskai buvo ir bus. Bet komiteto revoliucijinio nebuvimo, tik šiandien jis atsirado, o rytoj — po revoliucijos — vėl jo nebus. Yra tai sutraukimas visų tautos spēkų į vieną revoliucijinį centrą, o nė išklaidymas jų po centreljus. Centras yra — kraštutinis partijos pas mus lietuvių, Lietuvių Socialdemokratų Partija; o centreliai yra kitos partijos, kurios vilkos ir velkasi dabar tikrai paskui tautiską kį gyvenimą. Kaip socialistai-kai-revoliucionierius partijos revoliucijas pradeda, tai ir anas tade esti priverstos judantis žmonės sekti. Revoliucionieriai veda žmoniją, o tautiečius veda žmonės. Nekaltingim pp. Mikolainių, Jankauskų ir kitų, šiandien šiltai sėdintį, imančių šimtinės algas ant mėsos. Neprimeskim jiems vienpusystę, kad jie tikrus revoliucionierius ir socialdemokratus smerkia, o menamuosius demokratus visokia kaina nori iškelti. Kas jie yra? Yra juk amžiaus dvasios savo luomos — smulkų buržuazijų išgimėliai. Tokių buvo visuose revoliucijose. Kodėl pas mus neturėtų būti? Prancūzų revoliuciją teigti numargintą tokių tautiskų buržuazijų pasistiebiais. Ir jie laimėjo. Buržuazii revoliucija įvyko. Šiandien skaitome laikračiuose, jog Prancūzijos parlamentas išreiškė Rusijos revoliucionieriams panieką, o pritariamą caro valdziai. Tai yra baisi priešiingybė, kurios nė tik toki rastiinkai, kaip Mikolainis, Jankauskas ir Naujokas nemato, bet pagaliau ir toki revoliucionieriai kaip Šliupas. Prancūzijoje laudo ir striakerius. O juk ten yra laisvė, teip iškilmingai apgiedota prancūziškių Šliupų, Jankauskų ir Mikolainių. Gera laisvė — švininės kulkos!

Dar paantrinu. Tegul mūsų visuomenė nesumašio komitetų visuomeniskų ir revoliucijinių. Taki sakau ne garbės jieškodams. Ne geidžiū garbės. Ne geidžiū, kad manę perstatytų į komitetus. Ne sandau advokatų. Ne sandziau ir nepriėmiam advokatų, kada carų valdzia manę pudė kalėjimuose, valkiojo po ištrėmimus. Kaip socialistdemokratai ir revoliucionierius, vieno tetroktu — pilnos laisvės Lietuvos proletarijati. Pasilikit garbę Šliupai, Jankauskai ir Mikolainiui, kurie nė melagystėmis, intrigomis jų ginate. Nepavydiu to jums. Prašau tik susimikt nuo mano ypatų savo, „kritikos“ perlus. Neupelniau jų. Pafaiškito mano ypatą, kuri nieko blogo juos nedaro, nuolačiai. Tikios, kad ant Tamistų „kritikos“ man atsakytū nebeprisieis.

Meldžiu atkartoti mano gtraipsnėlį ir kitų laikraščiu.

J. O. Širvydas.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

ra“, „Žiburėlis“; Amerikoje jau minėjau juos. Bet, kaip sakau, tautystė ir revoliucija neturi nieko bendro. Taigi ir toki komitetai reikia visuomenėi nesumaityti. Komitetai tautiskai buvo ir bus. Bet komiteto revoliucijinio nebuvimo, tik šiandien jis atsirado, o rytoj — po revoliucijos — vėl jo nebus. Yra tai sutraukimas visų tautos spēkų į vieną revoliucijinį centrą, o nė išklaidymas jų po centreljus. Centras yra — kraštutinis partijos pas mus lietuvių, Lietuvių Socialdemokratų Partija; o centreliai yra kitos partijos, kurios vilkos ir velkasi dabar tikrai paskui tautiską kį gyvenimą. Kaip socialistikai-revoliucionierius partijos revoliucijas pradeda, tai ir anas tade esti priverstos judantis žmonės sekti. Revoliucionieriai veda žmoniją, o tautiečius veda žmonės. Nekaltingim pp. Mikolainių, Jankauskų ir kitų, šiandien šiltai sėdintį, imančių šimtinės algas ant mėsos. Neprimeskim jiems vienpusystę, kad jie tikrus revoliucionierius ir socialdemokratus smerkia, o menamuosius demokratus visokia kaina nori iškelti. Kas jie yra? Yra juk amžiaus dvasios savo luomos — smulkų buržuazijų išgimėliai. Tokių buvo visuose revoliucijose. Kodėl pas mus neturėtų būti? Prancūzų revoliuciją teigti numargintą tokių tautiskų buržuazijų pasistiebiais. Ir jie laimėjo. Buržuazii revoliucija įvyko. Šiandien skaitome laikračiuose, jog Prancūzijos parlamentas išreiškė Rusijos revoliucionieriams panieką, o pritariamą caro valdziai. Tai yra baisi priešiingybė, kurios nė tik toki rastiinkai, kaip Mikolainis, Jankauskas ir Naujokas nemato, bet pagaliau ir toki revoliucionieriai kaip Šliupas. Prancūzijoje laudo ir striakerius. O juk ten yra laisvė, teip iškilmingai apgiedota prancūziškių Šliupų, Jankauskų ir Mikolainių. Gera laisvė — švininės kulkos!

Dar paantrinu. Tegul mūsų visuomenė nesumašio komitetų visuomeniskų ir revoliucijinių. Taki sakau ne garbės jieškodams. Ne geidžiū garbės. Ne geidžiū, kad manę perstatytų į komitetus. Ne sandau advokatų. Ne sandziau ir nepriėmiam advokatų, kada carų valdzia manę pudė kalėjimuose, valkiojo po ištrėmimus. Kaip socialistdemokratai ir revoliucionierius, vieno tetroktu — pilnos laisvės Lietuvos proletarijati. Pasilikit garbę Šliupai, Jankauskai ir Mikolainiui, kurie nė melagystėmis, intrigomis jų ginate. Nepavydiu to jums. Prašau tik susimikt nuo mano ypatų savo, „kritikos“ perlus. Neupelniau jų. Pafaiškito mano ypatą, kuri nieko blogo juos nedaro, nuolačiai. Tikios, kad ant Tamistų „kritikos“ man atsakytū nebeprisieis.

Meldžiu atkartoti mano gtraipsnėlį ir kitų laikraščiu.

J. O. Širvydas.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visuomenė visgi nė žinos, kaip dalykai stovi. Vėnų tų vaidų galima buvo lengvai išvengti, jeigu mes mūsų darbus remtume ant kokios nors formos. Paprastai protokolai pasikirti pagarsinimui viešai buva pavirtinti parašai dalyvavusių įsistatyme. Be tokių parašų nieks protokolų nė garsina; kas nepasirašė, tuom pačiu juk rodo, kad protokolo nė priėmė. Čia ėla gelbės ir ką pertikrį visi raišymai kad ta, ar kita pusė meluoja? Kur du vienas kitam užmeta melą, ten iš šalies žiurintis visgi nežinos, katrį pusę yra teisybė, nors ir per tris metus vėstume gincius ir pasisteisimus ir nors jais prikimštume visus mūsų laikraščius.

Nė užsiplūdinti ant ypatų, nė jas apginti nė laikraščiu pareiga. Pradėjo mano protestą prieš padalinimą Amerikos lietuvių aukų ir tas pagimė vaidu terp ypatų ir vėl eina begaliniai išnekinimai terp ypatų, iš ko teigpi visuomenė nė nėra naudos. Iš visų tų šėimėzių vieni kitiems visu

